

בית המשפט העליון

5 מאי 2015
2795-15

בש"פ 2795/15 מדינת ישראל נ' נמיג מחטי"ב

נ' סולברג

השופט

מדינת ישראל
ע"י עו"ד הילה גורני
עו"ד עדי שגב

המבקשת

- נגד -

נמיג מחטי"ב
ע"י עו"ד עמיחי ימין

המשיב

החלטה

1. בקשה להארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים.
2. המשיב הואשם בעבירות רבות של סחיטה באיומים, איומים, שוד, סחיטה בכוח, החזקת סכין, תקיפה לשם גניבה, ותקיפה 'סתם'.
3. אלו הם המעשים המיוחסים למשיב בכתב האישום: על-פי האישום הראשון, החל מיום 1.1.2012 ועד לחודש מאי 2013 היה ב.א. (להלן: המתלונן) בעליה של פיצוציה בפתח-תקווה. מספר חודשים לאחר פתיחתה, הגיע המשיב לפיצוציה ודרש מן המתלונן לשלם לו מדי שבוע סך של 700 ₪ לצורך הפקדת קנטינה לחבריו של המשיב בבית הסוהר. המשיב הבטיח למתלונן, כי אם ישלם את

התשלום השבועי "אף אחד לא יתקרב לפיצוציה". המשיב אמר למתלונן: "או שאני אהיה אח שלך, או שאני אהיה האויב שלך, אם לא תשלם". בתקופה שלאחר מכן, במשך מספר רב של חודשים, ומדי יום, נהג המשיב לפקוד את הפיצוציה של המתלונן. אחת לשבוע מסר המתלונן את התשלום השבועי בידיו של המשיב, בהתאם לדרישת המשיב ומחמת חששו של המתלונן מפניו. בחלוף מספר חודשים החל המשיב ליטול, בנוסף לתשלום השבועי, מצרכים נוספים מן הפיצוציה – חפיסות סיגריות, בקבוקי בירה, גלידות ושתייה קלה, בלי רשות מאת המתלונן ומבלי לשלם. בחלק מהמקרים שבהם עשה המשיב כדברים האלה, לא נכח המתלונן בפיצוציה, ואולם המשיב פעל באותו אופן גם אל מול אביו של המתלונן – י.מ., ועובד הפיצוציה א.מ. . במספר הזדמנויות שלח המשיב את בת-זוגו, אולגה, לפיצוציה, והורה לה לדרוש סכומי כסף, חפיסות סיגריות, גלידות ובקבוקי שתייה, באומרו לה: "תגידי לו שנמיג עצבני". מפאת חששו, מסר המתלונן לאולגה את סכומי הכסף ואת המוצרים שדרשה, מבלי ששילמה עבורם. באותה תקופה, במספר מועדים, דרש המשיב מאת המתלונן למסור לו את מכוניתו לצורך שימושי האישיים של המשיב, וברוב הפעמים, מפאת חששו, אכן, מסר המתלונן את מכוניתו למשיב. מספר פעמים אמר המתלונן למשיב כי המכונית אינה ברשותו. המשיב לא האמין, תר אחרי המכונית, ומשאיתר אותה – קילל ואיים על המתלונן, לעיתים באמצעות הנפת בקבוק בירה. כמו כן נהג המשיב "לקנוס" את המתלונן בשל שקריו בסכומי כסף שונים. במספר הזדמנויות נקלע המתלונן לקשיים כלכליים והתקשה לעמוד בתשלום השבועי. בתגובה היה המשיב מקלל, מאיים עליו באמצעות הנפת בקבוק בירה, ניגש לקופה בפיצוציה, נוטל ממנה כסף, ומאיים על המתלונן שייגרום לו נזקים אם לא ימשיך לשלם את התשלום השבועי. במספר הזדמנויות, בשעה שאביו של המתלונן עבד בפיצוציה, פקד אותה המשיב ונטל חפיסות סיגריות ובקבוקי בירה מבלי לשלם. כדברים האלה עשה גם כאשר א.מ. עבד במשמרת בפיצוציה. באחת ההזדמנויות, במוצאי שבת, בשעה שא.מ. עבד בפיצוציה, הגיע המשיב למקום, קילל את א.מ. ונטל מהקופה כ-500 ₪. במהלך חודש מאי, כשקצה נפשו של המתלונן ממסכת הסחיטה, ומפאת חששו מפני המשיב, העביר המתלונן את הבעלות בפיצוציה לאדם אחר. סמוך לאחר סגירת הפיצוציה ועד לחודש נובמבר 2013 דרש המשיב מהמתלונן להשאיר מעטפות כסף ובהם סכומי כסף אצל אלצ'ין אלייב, בעליה של פיצוציית "קווקז" בפתח-תקווה. מפאת חששו, עשה המתלונן כדרישתו של המשיב, והשאיר מדי שבוע מעטפות ובהן כסף מזומן בסכום כולל של אלפי שקלים, אותן אספה אולגה. במספר הזדמנויות דרש המשיב מן המתלונן לבוא לביתו בפתח-תקווה, ולמסור לאולגה כסף מזומן עבורו. המתלונן עשה כן, ומסר לאולגה מעטפות עם כסף בסכום כולל של אלפי שקלים. מספר חודשים לאחר סגירת הפיצוציה, ועד לחודש מרץ 2014, הורה המשיב למתלונן לשלם את החוב שצבר בפיצוציית "קווקז", בעקבות נטילת מוצרים על-ידי המשיב וזוגתו. גם את זאת עשה המתלונן, כדרישת המשיב, מחמת פחדו מפניו, ופרע את חובו המצטבר של המשיב ואולגה בסכום כולל של אלפי שקלים. באחד המפגשים ביניהם, נטל המשיב מידי המתלונן את מכשיר הטלפון הנייד שלו, מסוג אייפון 4. למחרת ביקש המתלונן מאת המשיב להחזיר לו את מכשיר הטלפון, והמשיב השיב לו כי שבר אותו. בחודש מרץ 2014 התקשר המשיב אל המתלונן והורה לו להגיע לביתו בפתח-תקווה. עם הגעתו, נטל ממנו המשיב את מכשיר הטלפון שהיה ברשותו, מסוג אייפון 5, באומרו כי עשה כן כ"עונש" על כך שהמתלונן לא ענה לשיחות הטלפון ממנו. בחלוף מספר שעות, הגיע המשיב לפיצוציית קווקז, החזיר למתלונן את מכשיר הטלפון ואיים עליו באומרו: "אם עוד פעם אחת לא תענה לטלפונים שלי, אני אזיין אותך". המשיב נהג גם לאיים על

המתלונן בפגיעה בבני משפחתו, אף איים לחטוף את בתו בת ה-4 מגן הילדים, הכל על מנת שהמתלונן ימשיך להענות לדרישותיו ולשלם לו סכומי כסף שונים.

4. על-פי האישום השני, בחודש אפריל 2013, דרש המשיב מן המתלונן שלא ינעל את הפיצויה ושישאיר את המפתחות ברשותו של המשיב. המתלונן סרב, והודיע למשיב כי אביו נשאר לעבוד בפיצויה והוא שינעל אותה. המשיב התרעם על הסירוב לדרישתו ואיים על אביו של המתלונן באומרו: "כדאי שהבן שלך לא יגיע מחר לעבודה". בערב של יום, התקשר המשיב למתלונן מספר פעמים, אך זה לא ענה לו. למחרת, הגיע המתלונן לפיצויה עם בתו, שהיתה אז כבת 3. בפיצויה המתינו המשיב וחברו. המשיב הורה לחברו לשמור על בתו של המתלונן, ולמתלונן הורה להתלוות אליו למחסן מאחור. עם הגעתם למחסן, הטיח המשיב בקבוק בירה בראשו של המתלונן, הכה באמצעות אגרופו בעינו, ונטל את מפתחות הפיצויה מידי. סמוך לאחר מכן, ניגש המשיב לקופה בפיצויה, נטל את הכסף מתוכה, והורה למתלונן להסתלק מהפיצויה, כשהוא מכריז כי מעתה והלאה הפיצויה בבעלותו. המתלונן החבול אסף את בתו והלך בחזרה לביתו. באותו יום וביום שלמחרת, הפעיל המשיב את הפיצויה, ובסופו של יום נטל את פדיונה.

5. על-פי האישום השלישי, בחודש אפריל 2013, בשל קושי לעמוד בתשלומים למשיב, ומחמת אימים חוזרים ונשנים מצדו, פנה המתלונן לשחרור ארסונוב על מנת שיסייע לו במציאת פתרון מול המשיב. באותו ערב הסיע ארסונוב את המשיב במכוניתו למקום מפגש בבת-ים, שם פגש אותו המתלונן. בהמשך התקיימה בין הצדדים "בוררות", בסופה נקבע כי המתלונן ישלם למשיב סכום של 20,000 ₪ תוך חודש-ימים, ובתמורה לא יפקוד עוד המשיב את הפיצויה ולא ידרוש מאת המתלונן סכומי כסף נוספים. המתלונן שילם למשיב 20,000 ₪ כפי שנקבע ב"הסכם הבוררות", וזאת על מנת לסיים את קשריו עמו ואת מסכת הסחיטה. כשלושה שבועות לאחר הסכם הבוררות, התקשר המשיב למתלונן ודרש ממנו לצאת אל מחוץ לפיצויה. שם הביע המשיב את זעמו על פנייתו של המתלונן לארסונוב, ואיים עליו באומרו: "אתה תשלם על זה". באותו ערב, עם חזרתו של המתלונן לביתו, חיכה לו המשיב בפתח הבניין, שם הצמיד סכין לגבו, בידו השניה אחז בחולצתו, גרר אותו למקום חשוך ושם איים עליו ודרש ממנו להמשיך לשלם את התשלום השבועי. המתלונן, אשר חשש מפניו של המשיב, עשה כדרישתו והמשיך לשלם את התשלום השבועי.

6. על-פי האישום הרביעי, כחודש לאחר העברת הזכויות בפיצויה, פגש המשיב את המתלונן, הביע את זעמו על כך שמכר את הפיצויה, ודרש ממנו כסף. המתלונן, חשש מאד מפניו של המשיב, הבטיח לו כי עם קבלת הכסף ממכירת הפיצויה יעביר לו 10,000 ₪, וכך אכן עשה. באותו מועד, איים המשיב על המתלונן, כי אם לא יענה לטלפונים הוא "יאנוס אותו". באותה תקופה נהג המשיב "לקנוס" את המתלונן ולאיים עליו בפגיעה בגופו ובגופם של בני משפחתו, בשל כך שהמתלונן לא ענה לשיחות טלפון ממנו.

7. על-פי האישום החמישי, בחודש מרץ-אפריל 2014 עזב המתלונן את פתח-תקווה ועבר להתגורר למשך מספר שבועות בחיפה. המתלונן הודיע לאלצ'ין כי אין עוד בכוונתו לשאת בתשלום חובו של המשיב, עבור המוצרים שהוא וזוגתו נוטלים מפיצויית קווקז. למשמע הדברים הללו, התקשר המשיב לטלפון הנייד של המתלונן, ומשזה לא ענה לו, איים עליו המשיב במסרונים כגון: "מה אמרת לאלצ'ין? תחכה לסיבוב השני של ההופעה, כמו שהיה לך עם איזיק, אפילו שוחה ירדוף אותך"; "אני ליד הבית שלך, אפילו פתחתי ארון החשמל, תסתכל, בקיצור אם אתה לא עונה לי, אני נכנס אליך הביתה ואז זה הסוף שלך, תראה כי הזוהרת, זה אני נמיג, ואז היום אתה תיתן לי את כל הכסף". ביום 6.4.2014 התקשר המשיב לאלצ'ין על מנת לבדוק אם המתלונן נמצא בפיצוייתקווקז. אלצ'ין אישר כי המתלונן אכן נמצא אצלו בפיצויה. סמוך לאחר מכן, נכנס אדם לפיצויה ושאל: "מי זה בני?". אלצ'ין והמתלונן השיבו כי אינם מכירים את בני. מספר שניות לאחר מכן, נכנס המשיב למקום, כשהוא זועם, והחל לצעוק ולאיים על המתלונן באומרו: "אני אזיין אותך, אתה תשלם כל החיים שלך, אני מחפש את המוות שלך". בתוך כך, נטל המשיב את הטלפון הנייד של המתלונן מידי, אחז בחולצתו בצורה מאיימת, והדף אותו. המתלונן התקשר לגיסו ל., וזה הגיע למקום ופנה למשיב על מנת להרגיעו. המשיב כעס על פנייתו של המתלונן ל., הודיע לל. כי זה לא עניינו, ולאחר מכן אחז בגרונו של המתלונן וחנוק אותו. סמוך לאחר מכן, עם צאתו של המתלונן מהמקום, תקף אותו המשיב בכך שחבט בפניו מספר פעמים ודחפו, עד אשר עוברי-אורח אחזו במשיב ובכך מנעו את המשך תקיפתו של המתלונן. ביום 9.4.2014 שלח המשיב הודעה למתלונן: "תברח מישראל, יהיה לך טוב".

8. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המבקשת בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. בבקשה נטען לקיומה של עילת מעצר מכוח סעיפים 21(א)(1)(א) ו-(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996, וכן גם לחזקת מסוכנות סטטוטורית מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק הנ"ל, לנוכח מעשיו, מסוכנותו הרבה לציבור, והחשש כי שחרורו ממעצר יביא להשפעה על עדים. בבקשה הודגש כי מסוכנותו של המשיב מתעצמת נוכח עברו הפלילי המכביד – 18 הרשעות בעבירות אלימות, סחיטה באיומים, הפרעה לשוטר, רכוש, סמים ואיומים. בכמה וכמה עונשי מאסר נשא המשיב, ואף תלוי ועומד נגדו מאסר על-תנאי חב-הפעלה למשך 12 חודשים. פעם ופעמיים נדחה הדיון בבקשה להארכת המעצר, לפי בקשת באת-כח המשיב מטעם הסנגוריה הציבורית, לצורך עיון וצילום חומר הראיות. פעם נוספת נדחה הדיון מפאת מחלתה, ועוד פעם נדחה הדיון בעקבות בקשת ב"כ המשיב לשנות את מועדו. ביום 3.7.2014, כחודשיים לאחר הגשת כתב האישום והבקשה למעצר עד תום ההליכים, הסכימה ב"כ המשיב למעצרו, תוך שמירת זכותה להגיש בקשה לעיון חוזר. בית המשפט הורה אז על הארכת מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים. ביום 29.1.2015 הורה בית משפט זה (כב' השופט ע' פוגלמן) על הארכת מעצרו של המשיב, בהסכמה, ב-90 ימים החל מיום 5.2.2015.

9. ההליכים בתיק העיקרי – יגעים. ביום 15.5.2014 התקיימה הקראה פורמלית של כתב האישום. מתן התשובה נדחה מספר פעמים לבקשת ב"כ המשיב, בין היתר, בעקבות בקשות למתן צווים לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, הידברות בין ב"כ הצדדים, והעברת התיק לגישור. ביום 23.12.2014 כפר המשיב באשמה, ובין היתר טען טענת אליבי. נקבע מועד

לתזכורת ושני מועדי הוכחות נקבעו ליום 26.2.2015 וליום 10.3.2015. מטעמים רפואיים לא התייצבה ב"כ המשיב לשיבת התזכורת ביום 28.1.2015, ב"כ המבקשת הודיעה לבית המשפט שהליך הגישור לא צלח, ונקבע מועד נוסף לתזכורת. ב"כ המשיב ביקשה לדחות מועד זה. ביום 17.2.2015 הודיעו ב"כ הצדדים כי אין מנוס משמיעת ראיות בתיק, ובאת-כוח המשיב הודיעה כי אינה מוותרת על עדותו של אף אחד מעדי התביעה. בית המשפט המחוזי קבע כי שמיעת הראיות תחל במועד שנקבע ליום 26.2.2015. באותו יום הגישה ב"כ המשיב בקשה לביטול הדיון, בשל סיבות רפואיות. למחרת הודיעו ב"כ הצדדים על הסכמתם לביטול הדיון שנקבע ליום 26.2.2015 וקביעת דיון חלופי ביום 1.4.2015. ב"כ המשיב ציינה כי היא מסכימה להארכת מעצרו של המשיב. בית המשפט נעתר לבקשה והבהיר כי מועד ההוכחות שנקבע ליום 10.3.2015 יוותר על כנו.

10. בדיון ביום 10.3.2015 הודיעו ב"כ הצדדים על כך שהגיעו להסדר טיעון. המשיב הודה בעובדות כתב אישום מתוקן והורשע על-פי הודאתו. דא עקא, במהלך שמיעת הטיעונים לעונש ביקש לחזור בו מהודאתו ולבטל את הסדר הטיעון. נוכח עיתוי הבקשה, ובהסתמך על ההלכה הפסוקה, התיר בית המשפט למשיב לחזור בו מהודאתו, ביטל את הכרעת הדין והבהיר כי בנסיבות העניין ימשך הדיון על בסיס כתב האישום המקורי. נקבעה ישיבת תזכורת ליום 12.3.2015. באותו יום, מסרה ב"כ המשיב כי הסנגוריה הציבורית מבקשת למנות סנגור חדש לייצוגו. ועוד זאת ביקשה ב"כ המשיב, להעביר את הדיון בתיק לדיון לפני מותב אחר, נוכח חשיפת המותב הזה להסדר הטיעון ולטיעונים לעונש. בית המשפט נעתר לבקשה, קבע מועד תזכורת ליום 24.3.2015, וביטל את מועד הדיון שנקבע ליום 1.4.2015.

11. ביום 24.3.2015 הודיע עורך דין מהסנגוריה הציבורית כי קיבל את יצוג המשיב במקום קודמתו, וביקש לקבוע מועד תזכורת נוסף ליום 15.4.2015. בית המשפט נעתר לבקשתו והתיק הועבר למותב אחר לקביעת מועדי ההוכחות. ביום 25.3.2015 נקבע התיק להוכחות ליום 7.5.2015 וליום 10.5.2015. בישיבת תזכורת ביום 15.4.2015 הודיע המשיב על מו"מ שהוא מנהל להסדר ייצוג על-ידי עורך דין פרטי. בית המשפט קבע כי מועד ההוכחות שנקבע ליום 7.5.2015 יוותר על כנו, וכל עוד לא תשוחרר הסנגוריה הציבורית מייצוגו של המשיב, יתייצב עורך-דין מטעמה לשיבת ההוכחות.

12. ב"כ המבקשת טוענת בנימוקיה לבקשתה להארכת המעצר ב-90 ימים על רמת המסוכנות הגבוהה הנשקפת מן המשיב. על-פי כתב האישום סחט המשיב את המתלונן במשך תקופה ממושכת, כשהוא משליט עליו טרור ואימה, באיומים קשים ובשימוש בכוח. המשיב גם שדד את המתלונן ותקף אותו. קיים חשש רב לבטחון הציבור בכלל, ולשלומו של המתלונן בפרט, כמו גם חשש להשפעה על עדים. כאמור, לחובתו של המשיב עבר פלילי כבד, הוא ריצה עונשי מאסר ולחובתו תלוי ועומד עונש של מאסר על-תנאי חב-הפעלה. שמיעת ההוכחות בתיק העיקרי טרם החלה, בשל בקשות דחייה שונות מטעם ההגנה, בין היתר לצורך הסדרת ייצוג של המשיב, הידברות בין ב"כ הצדדים, הודאתו של המשיב בכתב אישום מתוקן, וחזרתו מההודאה בטרם החלה שמיעת ההוכחות. בשל התנהלותו של המשיב,

במה שנוגע להסדר הטיעון ולחזרתו-בו מהודאתו, בוטלה שמיעת הוכחות בשתי ישיבות שנקבעו לצורך כך: האחת – ביום 10.3.2015, שבה לא נשמעו ראיות בעקבות ההודאה על הסדר הטיעון, והשניה – ביום 1.4.2015 שבטלה בשל הצורך להעביר את הדיון למותב אחר שלא נחשף לפרטי הסדר הטיעון ולראיות לעונש. כאמור, לעת הזאת, קבועים שני מועדי הוכחות בתיק, ליום 7.5.2015 וליום 10.5.2015.

13. ב"כ המשיב טוען מנגד, כי רק לאחרונה שכר המשיב את שירותיו. להערכתו, לא תסתיים שמיעת ההוכחות בשני המועדים שנקבעו. לדידו, אין הצדקה להאשים את המשיב בכך שהסדר הטיעון לא יצא אל הפועל. מצדו עושה ב"כ המשיב כל מאמץ לעמוד בלוח הזמנים. ב"כ המשיב מבקש להציע חלופות מעצר הרחק מביתו של המשיב, אם בצפון הארץ אם בדרומה, על דרך של 'מעצר בית' עם איזוק אלקטרוני. מדובר בהארכת מעצר שניה למשך 90 יום, לאחר שהמשיב נתון במעצר מזה 13 חודשים, וטרם התקיים דיון הוכחות אחד. מן הראוי, לדברי ב"כ המשיב, לנהל את המשפט כאשר המשיב נתון ב'מעצר בית'.

14. שקלתי את הבקשה על יסוד נימוקיה, בהתחשב עם הנימוקים שבאו מנגד, על רקע כתב האישום והשתלשלות העניינים עד כה, ומסקנתי היא כי דין הבקשה להתקבל.

15. חודשים ארוכים בזבזו לחינם וממון רב ירד לטמיון. עורכת-דין מטעם הסנגוריה הציבורית הועמדה לרשות המשיב וניהלה מטעמו את הגנתו במשך חודשים ארוכים. בכלל זה היה צורך ללמוד את חומר הראיות, לגבש קו הגנה, להתייצב לדיונים בבית המשפט, עד אשר גובש הסדר טיעון. המשיב ביקש לחזור בו מאותו הסדר, מבוקשו ניתן לו, התחלף המותב שדן בעניינו, והסנגוריה הציבורית העמידה לרשותו של המשיב עורך-דין אחר. עינינו הרואות, זמן רב חלף, ומשפטו של המשיב חזר לנקודת המוצא. מדובר בזמן יקר הן מנקודת ראותו של המשיב, מפאת התארכות משך המעצר; הן מפאת הקופה הציבורית הנושאת בעלויות הייצוג וניהול המשפט.

16. כאמור, לאחרונה הודיע המשיב כי שכר את שירותיו של עורך דין פרטי. רצונו – כבודו, אך את הנעשה אין להשיב, לא מבחינת התארכות משך המעצר, ולא מבחינת עלויות הייצוג עד כה. בנסיבות כמתואר, אין לבוא בטרזוניה כלפיהמבקשת, ולא כלפי בית המשפט אשר התנהלו כהלכה, ולא בעטיים נמצא המשפט עדיין בראשיתו. אין למשיב להלין אלא על עצמו, על התארכות משך המעצר. מסוכנותו של המשיב רבה, כעולה ממסכת הסחיטה שבכתב האישום ומעברו הפלילי. זכאי המתלונן לישב בשלווה בביתו, מבלי לחשוש מידו הארוכה והזדונית של המשיב. כך המתלונן, וכך גם הציבור כולו. אין ניתן לסמוך על המשיב כי יחדל מדרכו הנלוזה לסחוט באיומים, כפי שלכאורה עשה, באופן שפגיעתו רעה וקשה, אלא רק בתוככי בית המעצר.

17. אשר על כן החלטתי להעתר לבקשה ולהורות על הארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים, החל מיום 6.5.2015 או עד למתן פסק דין בת"פ 5817-05-14 בבית המשפט המחוזי מרכז, לפי המוקדם.

18. בשולי הדברים אציין כי חוששני שהלך-מחשבתו של המשיב הוא כמאמר חז"ל: "אסיא דמגן במגן – מגן שוה" (=רופא שמרפא בחינם – שווה חינם", בבלי, בבא קמא פה, א). דומה כי לא שווים בעיני המשיב עורכת-הדין שמונתה בראשונה, ועורך-הדין שמונה בשניה, מטעם הסנגוריה הציבורית לייצגו במשפטו. לאזרחי המדינה, אשר נושאים בעלות שכרם של אלו, מדובר בטבין ותקילין. בנקל זכה המשיב לקבל ייצוג מטעם הסנגוריה הציבורית, ואם ראה לזוטר על הייצוג הזה ולבכר תחתיו ייצוג פרטי, מן הראוי לסנגוריה הציבורית לשקול לחייבו בעלות הייצוג מטעמה. יתכן שיש מקום לעיגון מנגנון מעין זה, על מנת למנוע קלות דעת ביחס לייצוג המקצועי שניתן מטעם הסנגוריה הציבורית. אמר מי שאמר, שבמקומותינו, עברייני צעיר שנתפס לפלילים, זוכה עד מהרה בייצוג משפטי מטעם הסנגוריה הציבורית במשפטו, חינם אין כסף; בעוד אביו, המבוגר, ישר-דרך, חולה סרטן, אינו זוכה לקבל תרופה הנחוצה לו, משום שאינה כלולה בסל הבריאות, מחמת מחסור במשאבים. גם אם יש קורטוב של דמגוגיה באמירה זו, היא ראויה למחשבה.

ניתנה היום, ‏ט"ז באייר התשע"ה (‏5.5.2015).

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. O01.doc_15027950 עב
מרכז מידע, טל' 077-2703333; אתר אינטרנט, www.court.gov.il